

Sy-li spěwat,
Pilyje džělat,
Strowja óe
Swójny statok
A twój swjato!
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čeršwosć da.

Njeh ty spěwat
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wokřesć te. F.

* Serbske njedželske kopjeno. *

Budničinu

5. dezembra 1926

Bauken

Čiřičež a naklad Čsmolerjež knižičičičežecnje a knižatnje řap. družst. ř wobm. řul. w Budniřinje.
Wulhadža kóždu řobotu a plaezi berteřinje 78 řlotnyř pjenjeřlow.

2. njedžela adventa.

Rom. 15, 4—13.

Hdnž spěwamy we řwojim adventřkim řerluschu, řchtož řteji w jeho pořlednjeji řchtuřřny:

Wón přhiřdže ř řwětnom' řudu
Tnyř njepokutnyř dla,
Se řohnowanjom ř ludu,
Kiř jeho Duča ma,

dha řmy řtuteji myřli přhi tym, řchtož řu řřchěřřienjo wot stareho čařa řem dali jako řnamjo drugeji njedželi adventa, mjenuřny řo mamy čařač a řo přhiřotowacz na přhiřhod řhryřtuřowny niř jenož ř hodam, ale řo mamy wořebje myřlicž teř na to, řo řnjes přhiřdže junu na džěň řwojeho wulřeho řudženja, kař je wón nam to dopředla prařiř. A to bu-dže prawy řud, w kotrymž budže džělicž čřlowjeřow, jennyř ř řěwizny a ř řatamanřtwu, drugeř pak ř prawizny ř wřchědnemu řbóžnemu řiwjenju. řchtož je řan řřchěřenit přhi řordanje přědowař řhutnje, řo dnyřbjachu čřlowjeřojo pokutu čřinicž, řo bnyřu hotowi bnyři na přhiřhod toho Meřiařa, to je napomi-ninanje teř hiřčěže řa nař. Přchetož to je to wařne w nařchim řiwjenju, řo wěny, řo dnyřbimy jemu rařnowanje dawacz wo wřchěm nařchim řtutku přchěd trónom nařcheho njebjeřteho řudniřa. A dha dnyřbimy prařicž a přhiřdacž, řo jenož mařo myřlimy na tařki řud a řo je wo prawym wobrocženju jenož mařo pola nař.

ř wotřal drje to přhiřdže? To ma řwoju přhiřčřinu we tym, řo hiřčěže nimamy we řebi toho Duča, kotrehož nam bohacz pořřicža nařch řbóžniř řesuř řhryřtuř, a řo njeřřmy

hiřčěže dořč pójnali, řajtu morjařu mój ma we nař a na nař hřěch. řakle hdnž řtejimy w prawym pójnacžu řwojeho hu-bjenřtwu, řakle hdnž wěny, řo jenicžny řesuř řhryřtuř mójze nam pomhač, řakle potom řhonimy, řajki bohaty, řbóžny a řohnowany čař je nam adventřki čař, kiř nam praři: řlaj, twój řral přhiřdže ř tebi, prawy a pomozniř. Bóh dař teř nam prawe rořumenje tutoho čařa, řo by teř nařcha nadžija řo dopjelniřa. řuř prařimy po nařchim řlowje:

Tón řnjes adventa, tón řnjes řčěřpliwosće a nadžije čže, 1. řo bnyřmy řtali w jeneji myřli,
2. řo bnyřmy řtali w nadžiji.

Dořhe řěta hiřo řařo mamy měř. řak řu řo tyřařny a řařo tyřařny wjeřelili na tutón měř a řu myřlili, řo budže potom řařo řnježicž jena myřl, řo budža čřlowjeřojo řo hromadže namacz w jednocže. řařhonjenje nař wuči, řo řu řo my-lili, kiř řtejachu w tařkej nadžiji. řjepřchěčřelřtwu, hiřženje řnježi teř hiřčěže džěňka mjes ludami, a runje nařch lud ma řhonicž čžeřu tařkeho njepřchěčřelřtwu w poliřřkim a hiřčěže wjele bóle w hospodařřkim řiwjenju. Wěchy teje nadžije, řo budže řo nařch lud hromadže namacz, řo by w tařkej jed-nocže čřim řterje mořl na řo wřacz čžeřu, kotrař je jemu nad-pořožena, — a řmy řwědřojo, řak řnježi w nařchim ludu nje-jednota a rořtora a rořřchěčřěpjenje, řo řteja řebi napřchěčřiwo jenotliwi a řchtanty a worřchty a njechadža řebi mjes řobu rořumicž.

Přchěčřiwo tomu wuřběhuje řo pařřhona toho, kiř přhiřčž ma. řesuř řhryřtuř řteji řřjedža nutřkach w tutym řwěčže njewady a dže je řwojim řlubjenjom: Tón měř přhiřneřu řa wam. Wono je něřchto řyle nowe a řuře, řchtož je ř nim přhi-

šklo t nam cžlowjekam. To je něšcto, šctož pšchindže se šwojim šwětkom i njebeš a čže šebi dobnčž šwět. To je cžinika ščęřpliwosčž Wótža, kiž njehašče naš cžlowjekow, kiž stejimny w njepšchęčelstwje pšchęčziwo Bohu, kaž pšchęčziwo našim šobucžlowjekam, wostajicž na pucžu štaženja a šatamanštwu, ale pntašče pucž, po kotrymž móžęšče naš wujednacž se šobu. A wón čžęšče nam dacž jene přędowanje, jedyn pšchiklad, po kotrymž móhli tež my tu na šemi męčž ščęřpliwosčž mjes šobu, šo byčmy mjes šobu na jene myšlili po Jesom Khrystu.

Šdnž hladamny na šadđerženje cžlowjekow mjes šobu, dha mohlo šo nam šdacž, kaž bychu cži prawo měli, kiž šacžišnu Jesom Khrysta, a praja, šo je jeho štukowanje na šemi, jeho přędowanje a prózowanje podarmo bylo. Ale wina na tym, šo je hiščęže tač mačo męra a jednotny mjes cžlowjekami, njeleži na Jesušu Khrystušu, ale dnrbimny ju pntacž pola naš cžlowjekow šamnyh. Do šrijedžišny naščeho žiwjenja štajimny našu wolu, hdžęž dnrbjač tola wón šam, Jesuš Khrystuš, naš wobtnęžicž w našich myšlach a štukach. To šo šapocžnje hižo w šwjatym šwjastku a šjednocženštwje šwojiby a doma. Še štroženjom šklyšimny, kač wulka je licžba mandželštwow, kotrež šo w jenym lęčže rošwjajaju. Wješelimny šo, hdžęž šklyšimny wo mandželškich, kiž šteja w ščęřčijanskej lubosčži a šwęrije jedyn t druhemu. Do tajšeho doma radny šastupimny; tam knęži cžištoščž w myšlach a štukach. Tam je jedyn druhemu pomoznik ša čžakne, kač ša węcžne žiwjenje. Tajžny šu i dobrým pšchędšnamjom ša šwoje džęcži. Ale šcto njewę wo njewadže w tač někotrym mandželštwje. A my šo tomu tež njemóžemy džiwacž, hdžęž widžimny, šo w tač někotrym mandželštwje pobračuje na prawym šašožu, kiž je Jesuš Khrystuš. Šcto džiw, šo tam pobračuje na prawym rjanym męrije. — A nješnajemy wščitžny wadženje a šawiščž, kotrež štejitęj mjes šušodami? Šcto hiščęže njeje šhonit we šwojim žiwjenju pšchęčžęhanje, njepšchęčelne šadđerženje še štronny šwojeho bližščeho? Šdžęž je tač, tam hiščęže nješku ščęřčijęnjo, kiž wędža, kač nušnje trjebaju šami wodawazu ščęřpliwosčž Bohu: Tohodla bječęže šo jedyn po druhim horje, jačo tež naš Khrystuš je horjewšak t Božej škwalbje.

A tuton Khrystuš je šašo na pucžu t nam, tež t tebi. Daj jemu pšchicž do twojeje wutrobny, šo by advent šwjęcžit še žohnowanjom. W jeho možny hotuj šo t lubosčži i twojimi šobucžlowjekami, kač wón tež tebe lubuje, šo by hižo na tajšej lubosčži pošnacž bylo, šo šy jedyn i Khrystušoweje wofšady, w kotrež šmęmy tež my šo nadžęcž jeho šmilnosčę, kotraž nam wotewrja wrota t węcžnemu žiwjenju.

Knjęš adventa wščač čže, šo byčmy štali w nadžiji. Wono je něšcto krašne wo tajku nadžiju, wo kotrež Paulus na druhim męštnje praji, šo wona nješahanibi. Šcto by tuto našče žiwjenje bylo bjes nadžije? To šhonimny kőždn we šwojim powošanju. Wščo našče džęlo a prózowanje šašoži šo napošledt na nadžiju. Cžlowjek bjes nadžije je šhubjeny. Kač wjele nušnišcho trjebamny nadžiju w duchownym žiwjenju. Pauluš tu pošasa, kač buchu pošanjo nješęni a džęržani wot nadžije bjes toho, šo bychu widželi a wjedželi, kač męka šo tajka nadžija napošledt dopjelnicž. A Židža šami šu štali w nadžiji pšchęš dokhe lęštottki, čžakajo, šo dnrbjač šo jim dopjelnicž šlubjenja, kotrež je Bóh jim dač bohacže. Ale to šrudne bęšče, hdžęž tu bęšče dopjelnjęnje, dha šu šo šami pšchicžini wo rjane plodny tajšęje nadžije. To męješče šwoju pšchicžinu w tym, šo nješęjachu wjazny we węrije, dokelž wobarachu štukowanju šwjateho Duča w šwojich hordnyh šamoprawnyh wutrobach.

Dnrbjačo tomu tač byčž tež pšchi naš? Žadanje naščeho teksta džę na to, šo dnrbimny štačž w jenej myšli, w jednocže. Nješamny šo myšlicž: to je něšcto woprawdže čžežke a wjele šo nam tu štaja do pucža, kač nutšach w naš hordosčž a twjerdosčž naščich wutrobow, tač wonach šwět še šwojimi žadosčžemi. A hdžęž runje šo prózujemy wo Bohu wolu, dha dnrbimny šašo i Paulušom šhonicž a wušnacž, šo to dobre, kotrež čžęmy, nječžinimny, ale to šše, kotrež nočžęmy, to my cžinimny. Ale tu nam šlincži, a advent to nam wošębje pšchicžnješke bliško, šo njetrjebamny šadwęlowacž; runje hdžęž čžujemy, šo móž našča dobnčž njemóže, dha budžemy dowjedženi t nadžiji, šo šo nam bliži ton, kiž čže nam t bošej štačž a čže nam pomhacž, šo byčmy škőncžnje tola dobyli. Pošnu nadžiju, tač pišče Pauluš Romškim, čžęł jim Bóh dacž. Tajka pošna nadžija pošęlnjuje tež naš, hdžęž čže wščo wokoło naš škőnz wšacž. Tajka nadžija pošasa naš horje, won i tutoho šhubjenštwu t węcžnemu šwětku, horje t rješšchemu šbőžnemu žiwjenju. W tajšej nadžiji džęmy něčč napšchęčziwo hodownemu šwjędženje, dokelž węmy, šo čže ton t nam pšchicž, kiž nam hotuje pucž t Bohu. Tuton Jesuš Khrystuš je ta nadžija šhubjennyh a domapntannyh, w nim rošumja to šklowo: Wšchitku wašchu štarosčž čžibicžę na njeho! To je nadžija šhornyh, kiž budža troščtowani, hdžęž móža prajicž: Mam ja jenož jeho, je wón jenož mój! W tutej nadžiji špęwaju tež mręjazny: Moje žiwjenje šy Khrystčęže, šmjercž je moje dobnčę. Šřęščnik budže wješęly w nadžiji, hdžęž wę: Wšchön hręch je wot naš wšako, to žiwjenje nam dačo. A my wšchitžny wješęlimny šo teje nadžije, kotraž wyška: Bohu pač budž džak, kiž nam to dobnčę dawa pšchęš naščeho Knješsa Jesom Khrysta. Šaj, to je našča węšta nadžija, šo je Bóh tež naš powošač a je tež nam dač šwojeho jenicžkeho narodženeho Šsyna, šo byčmy wšchitžny, hdžęž do njeho węrimny, šhubjeni nješęli, ale węcžne žiwjenje měli.

Knjęže, daj nam tajki šbőžny a žohnowanny advent pošny nadžije; daj nam šwojeho Šsyna Jesom Khrysta. Šamjen.

Telegramm.

Žędžęch po želešnicy. Bę to 23. dezembra. Mi napšchęčziwo šędžęšče džiwny cžlowjek. Pšchęš knihu, kotruž čžitach, šhladujo, wobhladach šebi jeho a to i wošębitej šędžbliwosčžu. Męješče škőcžęny, šcherjazny šklobuš pošla šebęj lęžo. Runje šjedže šebi pšchęš šchęšcherjate wlošny, šebi je i šlędešę woblicža šladkujo. Wščžžny šhladowaščętej mucžnej, męješčętej pač tola jašny šklyšęčž w šebi. Žęke woblicžo powędašče, šo bę cžlowjek był žiwny žiwjenje džiwich žadosčžow a njewobmješowaneje rošwólnoščę. Drašta a šchatny bęchu mašane; tu pobračowašče knęšl, tam čžęhnjęchu šo nitki. A tuton cžlowjek bęšče šwojeje ružny štyknęł na šiju, kotruž hiščęže bóle moju šędžbliwosčž žadašče. Bę to štary ale drohi šubowny šy i pšchimadškom, kotrež bę še šlęborom wubite, ale pač tač wumęššžny wobdžęłane, šo šo njemóžach dosčž nahladacž.

Tu šo šastrožich. Žušny mužški bę šo mje wopraščak: Latine loqueris, collega? A to po šacžonšku, — ręcžišč ty šacžanšžny, šaštojńški bratsje? — Pšchi wščęm pilnym študowanju bę šo moja šacžanščęžina, kotruž na šchulškej šawžny nawuknyh, tola troščku šęštarika a wošłabnyša a mi dale njedokahašče, hacž wuprajicž někajšę křótkę ně. Pšchi tym drje mój škőž a moje pošladnjęnje pšchęradži, šo šo džiwam, šo tajki roštorhany němški dundač na dobo šacžanšžny ręcži; ból hraješč jemu wokoło šubow, jačo šo němšžny woprašča: „Wny šo džiwacže, šo tajki lumpač šacžanšžny ręcži? Džiwajcže šo radšcho, šo wón doznyša hiščęže pšchicžojnemu mužęj a přę-

dawšchemu staweji hwojeho šhtanta šhto praji. Ale — samolbče, ja wuhladach na wasche knisy kaczanske napišmo a widžach, so macze kartku hacž do B., tuž žebi swerich, waš wobczewowacz. Tola njebojče žo, so chzu waš wo nęłajki dar prokycž! Za mam wjele wažnišche praschenje. Žedžecze wy do B. na hodny?“

„Nę, jenož, dokelž mam tam nęšhto wobstaracz. Pojedu jutšje sažo do Petrohroda wróczo.“

„Tuž drje nješcze w B. doznyła snaty?“ woprascha žo mje, a ja sacžuwach, so bę napjaty, wuštńšhecž wotmołwu.

„Tola, nęmške kruhiw B. snaju nimale wšchę!“

„Tak, prošhu waš naležnje, prajcze mi snajmjeńšcha hišcze to jene: „Ze stary pschekupž Moorblum hišcze žiwny? Moorblum a Wolssohn, wy tola tutu firmu snajecze?“ Pšchi tutym praschenju hladašche runu męru na mnje a jeho woczžny chžyšchtej tak rjež moju wotmołwu doprędka se mnje wuczitacz, hewak spröznej, šhladowašchtej w džiwnym bęšchczenju na mnje, jako by wot wotmołwny wotwišowalo žmjercž abo žiwjenje. Tuž wotmołwich:“

„Hdnyž wy męnicze Bohuwęra Ferdinanda Moorbluma, tuton je hišcze žiwny, nječ tež w žamotnošczi hwojeho doma!“

„Bohu budž džak a šhwalba!“ sawoła žusy a žylšy wuronichu žo jemu i woczkw. „Potajkim: hišcze niz pschepošdže! Hišcze móžu jeho wohladacz! Ale kajkeho?“

Cžežny šdychujjo chžyšche žo, mi žwój džak wuprajiwšchi, do hwojeho kuta šlehnyčž, tak naju rosmołwu dokonczejo. Tola to njebę mi po woli. Hdnyž je tak šhto po pucžu moju šedžbliwošcž šbudžik, toho tak borsny njepuschcžu. Nimo toho bę tuton žobupucžowac tak jara podobny wobrasej, kotryž i Lučascha 15 snajemy, so jeho na pokoj njewoštajich, doniž mi hwoju wutrobu njewotewri a mi i jednorými žłowami hwoje žiwjenje nješjewi.

(Potracžowanje.)

Próstwa sa Łužizu do Łužizu.

Poklednja njedawno škoncžena 12. porjadna evangelisko-lutherska synoda Sakskeje wuprošny žebi pola ministerija sa ludowe wukublanje, so by žo stary cžescžomny gymnastij we Budyšchinje, kotryž w pschichodnym lęcže 400lętny jubilej hwojeho wobstaczja žwjecži, sažo cžisty humanistiski gymnastij scžinił, kajkiž je hacž psched krótkim był; gymnastij dyrbi sažo męcz sa šakladne roswucžowanje kaczanschcžinu, a to tohodla, dokelž je tajka gymnastialna, cžista humanistiska wucžernja woprawdže nusna sa Łužizu, kotrejež evangeliske wobndlerštwo je w bęhu cžaka rad a se žohnowanjom sa žytn kraj hwojich wobdarjennyh žynow na tutym humanistiskim gymnastiju we Budyšchinje wuwucžowacz a wukubłowacz dało. Sakski ministerium sa wukublanje luda chže tajku próštwu dopjelnicž, hdnyž žo i pschijewjenjemi sa nowu šextu (to je šapoczaza rjadownja sa hólzow a holžy) lęta 1927 wobšwędcži, so je tole wola a pschecze šhulerjow a staršich šhulerjow. Tohodla dže to nętk wo to, so se wšow staršchi a tajžny, kotšiz maju dohladowanje nad džęczimi, šhulerjow a šhulerki sa šextu 1927 pšchi gymnastiju w Budyšchinje samołwja (š. wyschšchi stud. rada dr. Ruge, Bismarckowa dróha 2) hdnyž maju džęczy dar a lubošcž, wędomoštnje džęlacž a stare ręcze wufnyčž. Pšchi tym ma žo wošebje wušbęhnyčž, so žo pscheje, i kaczanschcžinu jętry 1927 šapoczęcz. Pšchi wšchęch wichorach cžakow je žo tón gymnastij, kotryž ma kaczanschcžinu sa šakladnu wucžbu, wopšlasak jako ta wucžernja, kotraž hwojich wucžomžow tak

wuwucžowasche, so jón pschethodžiwšchi i tajkim wjedženjom wotędžechu, kotrež jim šmóžnjeshche, žo wudospołnjecz do wjednikow w štaczę a žyrkwi.

Tohodla, wy evangeliszny staršchi na wšach a w męstach, wy duchowni a wucžerjo, kotšiz wy wasche wošady a jich džęczy žwęru lubujecze a wuhladujecze, hdny a šak by naschemu ludej nowe pošbęhjenje i cželneje a i duchowneje nusny pschischto, wužiwačje tutu škladnošcž a pomhacze, so by žo sa našchu mlodžinu wudobnyła nowa škladnošcž a móžnota, žo wukublacž a wuwucžowacz, sa našchu mlodžinu, kotraž je našcha nadžija a našche wumóženje, pomhacze wróczo dobnycž našch Budyšchski gymnastij, so by nam był humanistiska wucžernja w myšli a duchu našchich wótzow we węrije!

Farar Bohuwęr Konik-Kotecžanski.

Do šwędomnja.

Swjast sa žiwu ludowu žyrkej — Bund für eine lebendige Volkskirche — wošjewja šcžehowaze 15 praschenjow, kotrež šwędomje pschepytuja:

1. Modlicze žo wy sa žohnowanu žlužbu žyrkwoje?
2. Rhodžicze wy porjadnje do Božich žlužbow žyrkwoje?
3. Rhodžicze wy i žwjatemu wotkasanju žyrkwoje?
4. Scže žebi toho wędomi, so žyrkej waš trjeba kaž wy žyrkej?
5. Węscze wy, so žyrkej njemóže žiwa byčž bjes žylneho šnutškwoneho, i Boha narodženeho žiwjenja?
6. Staracze žo wy sa to, so i bibliškim hodžinami, i evangelisziju a i druhim bywaja žiwe možny do žyrkwoje puschcžene?
7. Staracze žo wy sa to, so Bože žłowo w domach bydli?
8. Staracze žo wy sa to, so žo waschim džęczom lubošcž še žyrkwi šakhowa?
9. Spęchujecze wy žyrkwine škutkowanje mjes mlodžinu?
10. Džiwacze wy na žyrkwine waschnje a žyrkwine pocžinki?
11. Džęlacze wy se wšchej žwęru žobu na tnych wšchelakich polach žyrkwineho džęka?
12. Macze wy i tym, kiž našchu žyrkej wjedu, dowęru a štejicze wy šady nich?
13. Bjerjecze wy nusny žyrkwoje žobu na žo a pomhacze wy je pschewinycž?
14. Woprujecze wy sa šutki šchescžijanskeje lubošcže?
15. Węscze wy, so wošada na waš hlada? Scže wy i dobrým pschikladom we węrije, lubošcži a žiwjenju?

Žyrkej a štat.

— Do wotewrjenja sakskeho žejma wotmę krajny biskop D. Ihmels w Drježdžanskim domje — tak ręka nętko prjedawšcha evangeliska dwórška žyrkej — wošebitu Božu žlužbu sa šapoczatk krajneho žejma. Nękotšy šapóžlanžny bęchu žebi to pscheli. Krajny biskop štaji ju pod šhecžu próštwu Anjesoweje modlitwy: Tvoja wola žo štan. Tuta dyrbi nam byčž próštwu, wušnacze a žlubjenje. Š wješelom wufonja žyrkej tež po džęlenju štata a žyrkwoje štatej tu žlužbu, tež jeho džęko štajecz pod Bože žłowo. Šchescžijanski džęł luda budže w tu-tej wošebitej Božej žlužbje pšchi špoczatku žejmoweho džęka widžecz namołwjenje, žo modlicž sa cžežke džęko krajneho žejma.

— Šakon, kotryž ma mlodžinu šchitacz psched wšchelakim šškodowanjom, je pschihotowan, so by pschijaty był. Po nacžisku ma žo sa tnych, kiž žu mlodšchi hacž 18 lęt, wopyt šjaw-

nych a njesjawnych sawježelenjow atd. a runje tak dželanje sakasacž, abo wobmjesowacž, tak bórsy hacž je s tajkim wopytom a dželom smóznjene, so młodži na dobrym waschnju abo na strowosczi škoduja. Wažne je tež to, so tuto postajenje płaczi sa filmowanja, pschi kotrymiž je młodžina pódla. Pschi wudacžu tajkich wuśawow ma hamt sa naležnosće młodžiny šobustutkowacž.

Wšhelke s bliža a s dalofa.

— **Advent.** Dženžnišcha njedžela 2. adventa ma mjes šwojimi 4 šotrami tón wošebity nadawt, naž, kiž šmy po tutej semi duzy do wěčnosće, dopomnicž na pošledni advent našeho Knjesa a Šbóžnika. Tuž dajmy šo dopomnicž a wutriebajmy tutón hnadny cžaš, kotryž je nam daty, so bychmy junu wobitali psched tym Knjesom, wutriebajmy jón, dokež njewěmy, hdy pschińdže, pschetož to wědžecž njeje špózcžene ani jandželam ani adventistam ani wšchem druhim cžłowjekam. Wón pak, wón

„Pschińdže t šwětnom' šudu
tych njepokutnych dla,
se žohnowanjom t ludu,
kiž jeho Ducha ma.“

Michałska wošada. W domje, w kotrymž je jako šyn Michałskeho šantora wotrošit a w kotrymž wčera šastupjerjo Michałskeje zyrkwiskeje wošady pošedjenje mějachu, šo knjes šaraš Theodor Kapler s Hornjeho Wuješda sa šararja Michałskeje wošady wušwoli. Wón běšche přjedny w Leobanije w Štyrškej a w Seifertshajnje pola Lipska jako wškar, na to w Tirpersdorfje sa šararja. Wot tam jeho šerbskeje rěcže dla do Hornjeho Wuješda powośachu. Kaš budže šo jeho šwěrnny šary nan w Šermanezach wješelicž, hdyž jeho šyn „šako“ do Michałskeje wošady pschińdže, hdyž je šo narodžik.

— **S wošadow.** W zyrkwi bydli pschezo hišcže woporniwoscž, njech šu cžašy tež hubjene a cžežke. To rěka: wěrjazy nješbu šebi wot wšcheho cžežkeho a šrudneho rubicž dali šchesczjanšku luboscž, kotraž hinaš njemóže a nohze, hacž džakowna šašo lubowacž a šašo woprowacž. Pschi tym šo nješmě šamjelcžecž, šo šo wona tež runje w małych wošadach jewja. Tak je šebi n. psch. wošada Altenberg, kotraž ma něhdže 1700 dušchow, w Apoldže dwaj nowaj mošajnaj šwonaj lecž daša. Płacžišna wucžini nimale 300 hr. Kaš tute šapłacžicž. Wošada je wobšamknyša, na jene lěto měšacžnje wošebity „dawt sa šwonaj“ šberacž, kotryž dyrbi tak woblicženy bycž, šo šaj šwonaj sa lěto šaplacženaj. 1700 hr. bu na tajke waschnje hižo šaplacžene. — Wěšo nješměny šapomnicž, tole šhwalo a wušbėhujo, šo je we wošadach tež wjele moršotanja a njespokojnosće hižo dla zyrkwinnch dawšow. Tuto njeje potom šnješliwe a šrosumliwe, hdyž je tutón dawt tak wotmėrjenny, šo te na kóždy pad nušne wudawški wošady kryje. A tole budže drje nětkole wšchudžom tak, wošebje w małych wošadach. Tuž pak dyrbjalo tam tež wšcho moršotanje dla zyrkwineho dawša woněmicž. A měni-li šchtó, šo ma pschewjele płacžicž, je zyrkwine pschedšejicžeršstwo tu, pola kotrehož móže šo wobhonicž, kotrež budže tež šwólniwe, njedostatki wotštronicž. Luboscž t zyrkwi a wošadže je to, šchtóž je nětkole pschede wšchem nušne. — A njech tež zyrkwi nješpšecželne štrony pschecžiwu zyrkwi a wěrje wuštopuja a dželaja a njech jich wjele, kotšiz s liwkej abo šymnej wutrobu pschi šoku šteja, a njech tež wšhelake wuwicže w ludu a štraju nješpšihódne je sa pošnylnjenje zyrkwineho žiwjenja, je šo tola štacž mohšo, šo šo runje w industrielnch wošadach no-

we Bože domy natwarichu. My we Lužicy mamy sa to přeni pschiklad: nowy rjany Boži dom a šaru w Korfymju; we Bogtlande bu w Rützengrün lěška nalěto nowa kapala pošwjecžena; a nětko je šebi tež wošada Ellfeld w Bogtlandškej nowu zyrkej natwarila. A psched dwěmj njedželomaj hagle pišachmy, šo je šo tež w tamnym šonzu Šakškeje, we Schnarrtanne, nowa zyrkwicžka šwjecžika. To wšcho je móžno byšo jenož s wulkej luboscžu a woporniwoscžu. A šo šu to wošebje wošady wošrijedž industrije, dyrbi šo wošebje šapšacž, hdyž tola pschezo rěka, šo dželacžerjo w industriji ničšo wo zyrkwi wědžecž nohzedža. S tym přjedny najpomnjenym šwědcži pschecžiwu tomu tež to, šchtóž je šo w měšcže Ššnitza štašo. To je měšto, kotrež wošrijedž wuhlownych podšopšow leži a kotrež je šo runje tohodla jara powjetšchiko. Na šamšnym dnju, na kotrymž dotalna zyrkej 200lětny jubilej šwjecžesche, bu wulka šala, kotraž bě přjedny šino byša, kotraž pak bě šo rjenje wutwarila, sa wošadnu šalu pošwjecžena a nimo toho w druhim dželu měšta nowa zyrkej. Tuta je po nowym waschnju twarjena, tak šo móže šo tež pschitwarjenny rum sa pačeršku wucžbu, je-li trjeba, šobu sa Bože šlužby wužiwacž; zyrkej šama ma 300 měštnow. A kaž druhdže, šu šo tež tu dželacžerjo industrije wobdžělili pschi twarjenju a wutwarjenju domow kaž tež pschi pošwjecženškich šwjatocžnosćach.

— **Hodny šo bliža.** Šradžu a pilnje, s luboscžu a šwěru šo wšchudžom sa hodny pschihotuja. Je tola tuto pschihotowanje hižo poš hodowneho wješelenja. Šo njeby šo tola sa žane hodowne blido šabnyš hodowny šchtomik. Tutón je młodnym a šarym pola naž widomny a lubny šwědt hodowneho šwjedženja. A njech tež něšchtó hišcže bóle a bóle namaka měštna pod hodownym šchtomikom a na hodownym blidže: Bethlehemski žlobik. Tutón pošhacž šhotowicž, je wěšo šobu najwjetšche wješele adventškeho cžaša. Móže šo wšhelako a se wšhelakeho šhotowicž. Šěknje šhotowany a wuhotowany „Bethlehem“ štajnje hodownu myšl hłubšchu cžini a hodownu radošcž wjetšchu.

— **Bibliški pučžnik na lěto 1927** wuńdže hišcže do hód do štraja a čže šastupicž do wšchch šerbskich domow. Tuž šu lubi Šserbjo prošeni, jemu, tutomu štaremu pschecželej, šthowacž pschi wšchch wšhelakich protyšach a protyčžkach měštacžko. Bibliški pučžnik čže, kaž přjedny lěta dolho, bycž se šwěrnym pschewodžerjom psches nowe lěto 1927.

— **W Kamjenju** budže dženska drugi lužiški šuperintendent š. dr. Šchröder s Lipska, šapokasany. Šswjedženški šutk wušlonja kaž w Lubiju, tak tež tu našch štrajny biškop D. Šhmels šam.

Duringška doprědka! Štrajny šejm je pschecžiwu hłošam lěweje štrony wobšamknyš, šo 9. november wjazy šwjaty džej njeje a šo šo poškutny džej šašo jako šakonški šwjaty džej pschipošnaje. — Nam w Šakškej drje došonjane nowowólby tajkile pošstup nješpšinjeku, hacž runje šmy 9. novembra widželi, tak cži, kotšiz po wšchem šdacžu sa lěwe štrony wolachu, tutón nowotarški džej šwjecža. Abo je to šwjecženje tuteho wošebiteho dnja, hdyž n. psch. wot ranja hacž do wjecžora drjewo rubaja abo hdyž znyš džej na šahrodach šchaty šmahuja! Hdyž to tak, cžehodla jón to potom hagle wobšhowacž dale? Njech přeni poškutny džej tež w našch Šakškej šašo šwoje pošne prawo doštanje, kaž je jo w Duringškej doštak!

Šištowanje: M. w Š. sa 3. advent. — R. w R. sa 4. advent. — Š. w B. sa Šodownicžku.

Šamokwity redaktor: šaraš Wyracž w Šošacžizach.